

[Poul Møller.]

sionen ved overvejelserne af tjenestemændenes fremtidige løn- og pensionsvilkår skal tage hensyn til den bidragspligt, der herved er pålagt tjenestemandsstanden. Vi håber derfor, at der nu snarest muligt kommer skub i lønningskommissionens arbejde, således at der kan tilvejebringes en hurtig og tilfredsstillende ordning for tjenestemændene.

Men som sagt, vi stemmer i dag for lovforslaget, i hvert fald det overvejende flertal af mit partis medlemmer her i tinget, trods de mangler, der klæber ved det. Vi har hele tiden ment, at når alle partier i princippet var enige om en folkepensionering til afløsning af den nugældende aldersrenteordning, så måtte man søge at forhandle sig tilrette, at forhandle sig frem til en ordning, der lå ens egne synspunkter så nær som muligt. Det er det, vi har gjort. Vi har bidraget til den fælles løsning med vore tanker og forslag, baseret på den opfattelse af en folkepension, som var fremherskende i vide konservative kredse. Det drejer sig ikke her om at indtage en taktisk fortrinlig holdning, men om at få et tilfredsstillende resultat.

Ved ordningen af folkepensioneringen må man jo se i øjnene, at der næppe gives nogen vej tilbage. Det vil ikke være muligt for senere regeringer i princippet at ændre den ordning, man nu når frem til. Det vil ikke være muligt senere at ophæve en folkepensionering, når først befolkningen gennem en årrække har betalt folkepensionsbidrag. Dette bør kritikken erindre, thi det betyder, at ethvert politisk parti må forsøge at gøre sin indflydelse gældende, så at en sådan langtidsforanstaltning bliver så rigtig, i så stor overensstemmelse med partiets principielle synspunkter, som det vel er muligt. Havde vi ladet f. eks. det flertal, der inden socialministerens fremsættelse i efteråret var forpligtet på det daværende forslag, klare sagen alene, havde vi ikke kunnet gøre vor indsats til fordel for opsparingen og den samlede ordningsbilliggørelse.

Ved en sådan langtidsforanstaltning gælder der derfor ikke og kan ikke gælde almindelige taktiske synspunkter, der nægter at se ud over næste valgdag, men der må gælde en saglig vilje til at sætte sit

præg på ordningens udformning, så at den fremmer og ikke svækker det liv i et samfund, som mit parti sigter imod. Det er dette, vi har søgt.

For os har det været afgørende, at den reform, vi her nåede frem til, forenede fire hensyn. Det første var, at man forbedrede de dårligst stillede kår i vort land, det andet, at man fremmede arbejdslysten, det tredje, at man øgede opsparingsviljen, og det fjerde, at en sådan reform hvilede på en finansiering, hvortil de flest mulige bidrog. Vore egne forslag af 25. april i år mener vi i udpræget grad tilgodeså disse fire hensyn.

Spørgsmålet er nu for os, i hvor vidt udstrækning de forslag, vi skal stemme om i dag, tilfredsstillende det konservative folkeparti med hensyn til disse fire punkter, og det afgørende for mit parti vil derfor være, hvorvidt disse fire hensyn er bedre tilgodeset i den her foreslåede ordning, end de er i den bestående aldersrenteordning. Thi er der opnået væsentlige fremskridt i disse henseender, så kan det også bære de merudgifter, som herved pålægges borgerne. Vi har jo alle været klar over, at der ved overgang til en folkepension måtte blive tale om en merudgift. Herom har der overhovedet ikke på noget tidspunkt kunnet herske tvivl, lige så lidt som overgang til en obligatorisk folkeforsikring kunne ske, uden at det ville medføre merudgifter. Det væsentlige er imidlertid, om disse merudgifter står i rimeligt forhold til det opnåede. Jeg skal derfor tillade mig at prøve på at gennemgå den ordning, vi nu når frem til, under hensyn til disse fire spørgsmål: Hvordan er det gået med de dårligst stillede i vort land? Fremmer ordningen arbejdslysten? Øger den opsparingsviljen? Og hviler den på en finansieringsordning, hvortil de flest mulige bidrager?

Hvad nu det første angår, er det naturligvis klart, at aldersrentemodtagerne, de mindst bemidlede ældre borgere, der er uden andre indtægter, får deres kår forbedret gennem denne overgang til folkepensionering. Forbedringen bliver på henholdsvis 400, 500 og 600 kr. i de tre geografiske områder, man arbejder med. Denne hjælp vil lette de gamles kår, og jeg tror, at vi her i tinget har været klar over, ligesom man vel også udenfor tinget forlængst